

LIA TIMMERMANS 80

door Emile SMISSAERT

Willem ELSCHOT heeft haar ooit eens op de schouders geklopt en gezegd : "Och; kind, schrijven is toch zo moeilijk"...

Lia is zélf een zeer verdienstelijk schrijfster. Beter bekend bij het publiek is zij als de oudste dochter van Felix TIMMERMANS, die zij in "Mijn vader" treffend herdacht heeft.

Zij bracht het tot licentiaat archeologie-kunstgeschiedenis (K.U. Leuven), was lerares aan het Sint-Andreas lyceum, o.m. voorzitter van de "Scriptores Catholici" en Lia gaf ongeveer 1.200 lezingen in binnen- en buitenland.

Een vererende opdracht was het schrijven van de Nederlandse versie van de "Wonderlijke Sprookjes van Koningin Fabiola" wier eredame ze een aantal keren mocht wezen.

Lia is fier en gelukkig te behoren en gerekend te worden bij de bonte schare van de Vlaamse letterkundigen. Behalve kinderboeken, publiceerde zij bijdragen over schilderkunst in verschillende tijdschriften en op de radio menige medewerking.

Creatief nam ze de "pen" van vader Felix over, waarom niet, maar op een andere manier, vrij opwellend uit een gemoed en persoonlijkheid die eigen taal, een eigen verwoording spreken, - en dat is maar goed ook.

In het door mij in de Stadsbibliotheek gekoesterd fonds "Ostendiana" neem ik de satirische roman "De Ridder en zijn Gade" (1955) ter hand, een afrekening met het bourgeoisie milieu. Ernaast tref ik "Verloren zomerdag" uit 1959 aan; door taal en sfeer is deze roman een bijzonder kleinood geworden, innig aangevoeld, en "prachtig geschreven". Het boek werd voor het onderwijs aangepast en verklaard in een reeks "cursorische lectuur voor het secundair".

En daar prijkt de psychologische roman "Sabine Mardagas" uit 1963 waar Lia haar opvatting over de "roman" beoefent. "(...) In een roman moet iets gebeuren dat voortvloeit uit de karakters. Er moet iets veranderen, innerlijk of uiterlijk. Anders is het een verhaal waarin het niet noodzakelijk is dat het verloop der gebeurtenissen voortkomt uit de karakters".

Genoeg over haar werk. Lia was een mooi meisje en gauw "verkocht" aan de Oostendse reder Lou ASPESLAGH die haar "meenam", voorgoed, naar Oostende, "stad aan zee". Zij woont er graag, nog altijd in de Jozef II-straat 25. Geboren te Lier op 9 augustus 1920 bieden wij de jarige, nog flinke "dame" onze verjaardagsbloemen aan, met beste "Oostendse" wensen voor een goede gezondheid. Zij is één van de onzen, één van de medewerkers van het einde de vijftiger, begin de zestiger jaren veel gelezen en geprezen magazine "*Ostend Flash*" en één van de mede sponsors voor het standbeeld van wijlen Koning Boudewijn.

Lia is bekroond geweest met een aantal literaire prijzen en toen ze verkozen werd tot voorzitter van de "Scriptores Catholici" vond het magistraat van Oostende het een gepaste gelegenheid om haar te bedenken met het erezegel van de stad Oostende. De plechtige overhandiging vond plaats op ons Stadhuis, op zaterdag 14 maart 1964.

Burgemeester PIERS hield een gemoedelijke toespraak waarin hij dhr. ASPESLAGH bedankte om van zijn echtgenote een echte Oostendse gemaakt te hebben door zich hier te vestigen.

Tevens herinnerde hij aan de tijd dat zowel hij als dhr. ASPESLAGH op de universiteitsbanken zaten en dat alle ogen gingen naar dat blond meisje Lia dat zich later zou ontpoppen als een eerste-rang schrijfster.

Het was nochtans Lou ASPESLAGH die het meisje zou weten weg te kapen hetgeen niet te verwonderen is, als dhr. PIERS, vermits hij van een kapersfamilie afstamt.

Spreker herinnerde aan de woorden van Lia TIMMERMANS toen zij zegde dat het zeer moeilijk was de dochter te zijn van een groot vader maar hij voegde er aan toe dat de telg zich waardig heeft getoond van deze veelgelezen vader.

Terloops herinnerde hij aan het cultureel werk van Lia TIMMERMANS zowel op lokaal, als op nationaal en internationaal plan en het mag een eer heten dat zij zich te Oostende gevestigd heeft.

De burgemeester zette de schrijfster letterlijk in de bloemen terwijl haar ook het erezegel overhandigd werd.

De gevierde schrijfster zou haar dank uitspreken voor de hulde die haar gebracht werd en een geloofsbelijdenis afleggen door te verklaren dat zij fier is een Oostendse geworden te zijn en toen onthulde zij een groot geheim, namelijk dat het waar was dat haar echtgenoot van een kapersfamilie afstamde en dat haar man zelfs een voorvader heeft gehad die, namens de vrijheid, het op het leven van Napoleon gemunt had...

Mijnheer en mevrouw Lou en Lia ASPESLAGH-TIMMERMANS, het ga jullie goed !

Literatuuropgave :

Een wat uitvoeriger biografie met bibliografie-van-en-over Lia TIMMERMANS is (nog niet) voorhanden. Wel kan ik wijzen op :

- J. de CEULAER : Te gast bij Vlaamse auteurs. 2^e reeks – Antwerpen, 196?
- L. TIMMERMANS : Verloren zomerdag. – Antwerpen, 1965. – (Het zilveren kompas. Cursorische lectuur).
- Lia TIMMERMANS, in : Grote Nederlandse Larousse encyclopedie, deel 23 (1979), p. 215 : foto.
- Rik DECAN : Wie is wie in Vlaanderen 2000-2002. – 4de uitg. – Brussel : BRD, 1999, p. 1047
- Ed. LAUWERS : Lia Timmermans werd gevierd : erezegel van Stad Oostende voor de schrijfster, in : De Zeewacht : weekblad; nr. 12, 20 maart 1964, p. 11 : ill.